

at den ærede Minister ikke kan modtage de af os stillede Vædringsforslag, skjøndt det er vor Overbevisning, at Loven derved vilde blive bedre. Det er vel saa, at der i Lovforslagets § 4 staar, at der skal i hvert Amt mindst være en Repræsentant, og at der altsaa derved ikke er udelukket, at der kan være flere. Men det lader sig dog ikke negte, at jo mindre man gjør den Omkreds, for hvilken der i hvert Tilfælde skal være en Repræsentant, desto mere betryggende er det. Jeg skal derfor antage, at det virkelig vilde for Alle staa som noget mere betryggende, naar man indskrænkede dette Omraade til et Herred eller en Jurisdiktion isædetfor til et Amt. Den ærede Minister vilde heller ikke modtage Vædringsforslaget under Nr. 18, som paabyder et gjenmeegaende Eftersyn af samtlige Panter hvert 5te Aar. Han havde navnlig mod dette Eftersyn, at man da vidste, til hvilken Tid det vilde foregaa, og at man saa til den Tid vilde foretage de fornødne Reparationer. Der vilde imidlertid da i ethvert Tilfælde opnaas, at de fornødne Reparationer bleve foretagne. Nu er det muligt, at Eftersynet slet ikke finder Sted, og at Reparationerne altsaa udelblive. Det er en Fare, som vi have troet virkelig kunde være tilstede, og den Indvending, som den ærede Minister gjorde, at et saadant samtidigt Eftersyn i større Omkreds var mindre hensigtsmæssigt, kunde let rettes, naar der blev sat „mindst hvert femte Aar“. Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 23, da maa jeg ikke have været saa heldig at udtale mig saaledes, at den høitærede Minister har opfattet, hvad min Tanke egentlig var. Han bemærkede, at han ikke indsaa Nødvendigheden af dette Vædringsforslag, idet han ikke kunde tænke sig nogen Bestyrelse af en Kreditforening, som vilde unlade, naar Staten i Genhold til sin Garantforpligtelse havde ydet Tilskud til Renteudbetalingen, da at udskrive det Fornødne hos Interessenterne, og han tilspode, at naar dette, der saaledes blev udskrevet, naaede op til een Procent, havde Ministeren jo tilstrækkelig Haand i Sankt til at kunne stande Virksomheden. Det Tilfælde kan jo imidlertid meget let hændes, at det ikke bliver 1 pSt., der udskrives, men at det gennem en længere Aarrække kan være $\frac{3}{4}$ pSt., og da ser jeg ikke, at Lovforslagets § 5 giver Ministeren den fornødne Myndighed, skjøndt der dertil kunde være Anledning, til at standse Foreningens fremtidige Virksomhed. Da den ærede Minister imidlertid er i det heldige Tilfælde,

som jeg vilde ønske, han ofte var i, og som jeg ikke skal misunde ham, at han paa en Maade bestemt kan være sikker paa, at hvad han ikke kan modtage af Vædringsforslag, ikke bliver vedtaget, tør min ærede Medforslagsstiller og jeg efter den ærede Ministers Udtalelse ikke gjøre os mindste Haab om, at vore Vædringsforslag skal blive vedtagne af det høie Thing. Jeg skal derfor, for ikke at fremkalde ufornøden Afstemning, paa min Medforslagsstillers og egne Vegne tage Vædringsforslagene under Nr. 17 og 18 og paa egne Vegne Vædringsforslaget under Nr. 23 tilbage.

Formanden (Arabe): Vædringsforslagene under Nr. 17, 18 og 23 ere tagne tilbage. Maa jeg spørge, om Noget optager dem? (Ophold). De ere saaledes bortfaldne.

Roch: Maa jeg, da jeg har Ordet, benytte Leiligheden til paany at udtale min Beklagelse over den afgjorte Modstand, som den ærede Minister stadig viser imod at lade Kjøbstæderne blive delagtige i den Begunstigelse, som her tiltæntes de mindre Landeieendomsbesiddere. Jeg fatter ikke denne Modstand, og den er mig endnu mere uforklarlig, efter at jeg har hørt den ærede Minister udtale sig om det til § 1 under Nr. 9 stillede Vædringsforslag. Den ærede Minister vil tilstede, at Kjøbstadeieendomme, forsaavidt de have Jordtilliggende, mulig under visse Betingelser kunne komme med ind i disse Kreditforeninger. Det forekommer mig at staa i en stærk Modstrid med den ærede Ministers hele Stilling til de jordløse Huse. Hvis den ærede Minister vil overføre det samme Princip paa Landet, maa han opgive jordløse Huse. Det er jeg glad ved, at han ikke vil, men naar han kan modtage Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 1, forstaar jeg ikke, hvorledes han konsekvent kommer til at modsætte sig, at Kjøbstadeieendomme, som ikke have noget Jordtilliggende, kunne blive delagtige i de Begunstigelser, som her er Tale om at yde de mindre Landeieendomsbesiddere. Naar nu den ærede Minister derved, at han modtager Vædringsforslaget under Nr. 9, maaske bevirker, at dette Vædringsforslag bliver vedtaget, kunne de mindre Eiendomsbesiddere uden Jord i Kjøbstæderne, som man siger, flyde en hvid Pind efter nogenstunde at faae en Kreditforening. Det er givet, at deres Løst er saa ringe, at det er umuligt, at de kunne faae en selvstændig Kreditfor-